

den er. Det ærede Medlem fra Verninge kom ind paa en kort Omtale af, hvor bestemt det vilde blive, hvis Værkstederne skulde flyttes, og deri giver jeg det ærede Medlem ganske Ret, at saa vilde det blive en meget dyr Historie, men det vilde blive mere end det, saa vilde der skabes en Værdiforskydning af Rang, for Værkstederne med deres mange Hundreder af Arbejdere har skabt Værdiforøgelse af Kvarteret. Men selve Banegaarden, selve Trafikken, har ingen som helst Værdiforøgelse skabt. Skulde det imidlertid vise sig, hvad jeg ikke tror, at der vil komme en kortvarig Nedgang i Ejendomspriserne for Kvartererne omkring Banegaarden, saa mener jeg dog ikke, at der kan tilkomme Ejerne nogen som helst Erstatning derfor, fordi de i Forvejen paa Grund af Byens Udvikling har faaet en saa stor og rigelig Profit, at den langt opvejer det Tab, de muligvis for en kort Tid vil være udsatte for.

Aarhus Bys og dens Omegns Standpunkt til denne Sag er det, at man ønsker en rationel Ordning. Dermed er i Virkeligheden alt sagt. Hvorledes denne Ordning skal være, maa Lovgivningsmagten selvfølgelig bestemme, naar den blot bliver rationel. Vi ønsker ikke, som det ærede Medlem fra Verninge i Gaar pegede paa, at faa foretaget nogle Smaaforandringer, det bliver jo dog kun at hælde ny Vin paa gamle Læderflasker, og det er jo noget, der fraraades meget stærkt. Vi ønsker en rationel Ordning, og det er alle klart, at som Forholdene er nu, kan de ikke blive ved at være, de kan kun betegnes som skandaløse og som en Skamplet paa vort Jernbanevæsen. De er til overordentlig stor Skade for Byens Handelsstand og Omegnens Landbrugere. Personalet, som arbejder der, staar i Fare for at miste Liv og Lemmer hver Time paa Dagen, og Publikum, som trænges sammen paa de to smaa Perroner eller det endnu smallere Trinbræt, og som skal springe frem og tilbage mellem de ankomende og afgaaende Tog, kan heller ikke vide sig sikkert.

Det ærede Medlem fra Storehedinge (J. Andersen) ydede i Gaar Personalet paa Aarhus Banegaard sin Kompliment, og dertil kan jeg ganske slutte mig, fordi Personalet fortjener det. Der er paa Aarhus Hovedbanegaard et fortrinligt Personale, lutter udsøgte Folk, og det er ogsaa absolut nødvendigt, at der er det, hvis Ulykkestilfældenes Antal ikke skal blive alt for stort. Men desuagtet gaar der ikke en Dag, uden at Ulykkestilfælde afværges i

yderste Øjeblik, og der er ikke ret lang Tid mellem de mere alvorlige Ulykkestilfælde, som sker derovre. Personalet er flinkt og godt, men det arbejder under saa fortvivlede Forhold som tænkes kan. Gentofte-Ulykken og Bramminge-Ulykken har skræmmet Sindene op her hjemme i Danmark, men det synes alligevel, som om der skal mere til, og det skulde ikke undre mig, om det tredje Navn, der flettes i den sørgelige Krans, bliver Aarhus. Men skulde det ske — og derfor er der stor Sandsynlighed —, maa de Herrer, som nu i mange Aar har modsat sig en rationel Ordning af Aarhus Banegaardsforhold, bære Ansvar.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Hassing Jørgensen*): De to ærede Medlemmer fra Frederikshavn (Thomas Larsen) og Verninge (Jensen-Sønderup), som tidligere har beskæftiget sig med denne Sag i Egenskab af Ministre, erkendte begge, at Banegaardsforholdene i Aarhus er saaledes, at der maa gøres noget alvorligt for at ordne dem i den nærmeste Fremtid. Jeg ønsker at understrege og fastholde denne Erkendelse af de to ærede Medlemmer. Jeg vil understrege den ved at sige, at det forekommer mig, at for den, der er Minister for offentlige Arbejder, og for enhver, der har været det, maa det være noget af en Samvittighedspligt at gennemføre en ny Ordning af Banegaardsforholdene i Aarhus. Derfor synes jeg, at det for dem, der opfatter det som en saadan Pligt, gælder om at bidrage til at fjerne de Vanskeligheder, der kan være til Stede, og ikke optaarne nye.

De to ærede Medlemmer anerkendte i høj Grad Rigtigheden af, at jeg nu ikke søgte at faa Spørgsmaalet løst paa Finansloven, men ved et særligt Lovforslag. Som jeg udtalte i min Tale ved Finanslovbehandlingen, var min væsentligste Grund til at opføre Spørgsmaalet paa Finanslovsforslaget den, at jeg meget maatte ønske at faa Sagen fremmet saa hurtigt, som det overhovedet lod sig gøre, da det er min Opfattelse, at Lovgivningsmagten ikke kan bære Ansvar for yderligere Udskydelse af denne Sag. En anden Grund var den, at jeg derved haabede at værne Forslaget imod at strande paa en Sag, som jeg ikke synes, det bør kunne strande paa, nemlig Spørgsmaalet om Værdiforskydninger, idet jeg mente, at for saa vidt Rigsdagen skønnede, at dette Værdiforskydningsspørgsmaal havde en saadan Betydning, at Lovgivningsmagten